

Medlemmerne ere de to Provster her i Kjøbenhavn. Men der er ingen Tvivl om, at reiligt set, er der ikke herigjennem flet nogen Forandring. Forandringen er blot den, at Kommunen har paataget sig visse bestemte Ndelser og derfor har faaet visse bestemte Rettigheder, en vis Indfyldelse paa hele Begravelsesvæsenet; men dette er ikke blevet nogen kommunal Institution; det staaer som alle andre Kirkegaarde under den kirkelige Overbestyrelse, altsaa under Kultusministeriet. Nu siges der igen: Det kan nu være godt nok, at den historiske Udvikling har været saaledes, men alligevel er det jo dog ved Loven af 25de Marts 1872 § 7 bestemt, at ikke alene Folketjirrens Medlemmer, men alle andre i vedkommende Sogn høende Personer have Ret til at begraves paa Kirkegaarden. Det er ganske sikkert, men denne Bestemmelse er jo ikke noget nyt. Det er jo en Bestemmelse, som i det væsentlige findes i det gamle Kirkerituals 9de Kap. Og hvad betyder saa til syvende og sidst denne Bestemmelse? Ja, den betyder jo ikke andet end følgende. Vigesom det i de Tider, da Landet ansaaes for Kongens Ejendom, om jeg saa maa sige, det betragtes paa en vis Maade som en Pligt for alle Indvaanere i Landet at være af Kongens Religion, var dette Territorialprincip ogsaa gjort gældende i de enkelte smaa Kredse. Alle Beboerne i hvert enkelt Sogn skulle høre til den Kirke, den Menighed, hvori de boede, men som Følge deraf var det da ogsaa en ganske naturlig Ret for dem at blive begravede der, og det saas som en ren Untagelse, at det kunde hændes, at et eller andet enkelt Menneske ikke tilhørte den her i Landet herskende Kirke, og han blev da begravet mellem de andre. Efterhaanden som Tiderne ere gaaede, og der er kommet flere og flere fremmede Religionsbefendere her ind i Landet, have disse beholdt Retten til at begraves paa Kirkegaardene, og denne Ret er nu bestemt lovfæstet ved § 7 i Loven af 1872; men det forandrer ikke Forholdet, som det i og for sig er, og Forholdet er jo det: Kirkegaardene høre til Kirkerne; Kirkerne ere Folketjirrens, og Kirkegaardene ere som Følge deraf ogsaa Folketjirrens. At andre have Ret til at begraves derpaa er oprindelig en Gæstfrihed, der fra Folketjirrens Side er vist vedkommende. Saaledes er det historiske Forhold og ikke andet, det er sikkert. Man kan være misforstået dermed, man kan ønske det forandret, men at det juridiske Forhold er dette, det tør jeg paastaa, at saa er det, og det, om saa det ærde Medlem mener noget andet eller ej, og jeg tror ikke, at han vil faa nogen Mand, der vilde gennemgaa alle de

Bestemmelser, der henhøre dertil, til at stille sig paa noget andet Standpunkt, hvad det juridiske Spørgsmaal angaar. Noget helt andet er, om man vil forandre det, det kan man jo gøre, det bliver en Lovgivnings-sag. Nu er dernæst Spørgsmaalet, hvad større Ulykke sker der nu, hvad Uret sker der mod de enkelte ved den nuværende Ordning? For det første er det jo en given Sag, at de afvigende Trossamfund, for saa vidt de ere anerkendte, have Ret til at indrette sig deres Begravelsespladser selv. Saa snart de altsaa ere til Stede et bestemt Sted i et nogenlunde større Antal, ville de ikke have noget at klage over. Men naar dette nu ikke er Tilfældet, hvad have de saa til syvende og sidst at klage over, naar de ville begraves paa Sognets Kirkegaard? De have det at klage over, at deres egne Præster ikke kunne udføre de religiøse Ceremonier, som de maatte ønske, at der blev udført ved deres Død. Men det er jo en Sag, der, saa længe man bliver staaende paa det bestaaende Retsgrundlag, ikke kan forandres, man kan ikke forlange, at det største religiøse Samfund her i Landet skal finde sig i, at der paa dets Kirkegaarde bliver udført religiøse Ceremonier af anden Art end dem, det anerkender for de rette. Som sagt, man kan forandre hele Retsgrundlaget, hvis man vil, og hvis man finder det nødvendigt, men saa længe det bestaar, er det en billig og naturlig Forordning, der stilles fra det største religiøse Samfund her i Landet, naar det siger: Disse Kirkegaarde ere vore. Der kan ganske vist andre begraves, det er der ikke noget som helst vndt i, og det er oven i Købet lovbefaleet, vi kunne slet ikke modsætte os det, selv om vi ville, men hvorfor skulle vi finde os i andre religiøse Ceremonier end dem, vi have anerkendt, hvorfor skulle vi det, hvad Grund er der dertil? Saa siges der: Ja, men der gives jo mange Mennesker, som hverken henhøre til Folketjirken eller til noget anerkendt Trossamfund, og som maatte helst ville være fri for religiøse Ceremonier ved deres afdødes Begravelse. Nuvel, i det Øjeblik vedkommende er traadt ud af Forbindelsen med Folketjirken, behøves der ikke nogen testamentarisk eller anden i Dødsanledning afgiven Erklæring for at blive fri for de kirkelige Ceremonier, thi i Genhold til Kirkerituallet skal der slet ingen kirkelige Ceremonier være, strængt taget maa der ingen være, men det er blevet tilladt Præsterne, naar Familien ønsker det, at udføre Jordpaastælsen. Hvor kan man saa egentlig sige, at det lige overfor dem, der ikke henhøre til noget bestemt Trossamfund, sker nogen Uret ved den nuværende Ordning?